

[Undervisningsministeren.]

neringsplanen og de undervisningsplaner, timeplaner, vi har i den blå betænkning, og det tror jeg da også fremgik meget klart af min redegørelse. Jeg sagde udtrykkelig, at når vi nåede til dette skæringspunkt, nemlig dertil, hvor vi havde en minimal lærermangel, så var tiden inde til at påbegynde opbygningen af vore undervisningsplaner svarende til de læseplaner, der er sendt ud, og her vil der gå lang tid, før vi vil være nået til vejs ende. Jeg tør ikke indlade mig på at sige, hvilket år det vil ske, men jeg sagde udtrykkelig, at vi må op i halvfjerdserne følge hele denne udvikling, og dermed angav jeg også, at jeg ikke nærrede forventning om, at vi var nået frem til gennemførelsen af dette pædagogiske reformkrav, før vi var nået ind i dette tidsafsnit.

Jeg mener altså, at jeg godt kan afvise tanken om, at jeg her har anskuet elefanter gennem omvendte kikkerters. Jeg ser på dem med det blotte øje, og det har jeg for det meste megen glæde af.

Jeg vil gerne føje en ting til i forbindelse med redegørelsen, og det er, at der må være behæftet meget stor usikkerhed ved en sådan redegørelse, fordi de faktorer, der spiller ind, ikke er klart afdækket og ikke kan være det. Men jeg tror, at der med rationeringsplanen er skabt muligheder for en kontrol, som vi aldrig nogen sinde før har haft, og vi har ved hjælp af denne fået et redskab, hvorved vi kan tilgodese de dele af landet, der hidtil har været forsømt. Og jeg føjer til: dette kan ske, uden at byer og landkommuner, der har deres skolevæsen godt udbygget også lærermæssigt set, vil lide forringelser derved. Man har muligheder for at råde bod derpå.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen rejste det spørgsmål, om man ikke kunne tilvejebringe muligheder for, at hjemmene kunne blive vel informeret om alt det nye. Nu må man jo gøre sig klart, at den måde, hvorpå man opbygger skolevæsenet rundt om i landet, er meget forskellig fra sted til

sted; det vil derfor være meget svært, om man fra centralt plan skulle udsende en redegørelse til hjemmene. Jeg ved ikke, om det var det, det ærede medlem tænkte på som mulighed, men det vil ikke være let. Jeg mener, det må være en opgave, som de kommunale myndigheder må tage op. Jeg tænker her først og fremmest på skolenævn og skolekommissioner, men jeg tænker også på skoleledere og på lærerne. Man må orientere hjemmene om de muligheder, der er for fortsat undervisning, og i det hele orientere hjemmene om, hvad der sker inden for skolen, hvilke nye skridt der tages af pædagogisk karakter. Det er nødvendigt, for at forældrene skal kunne forstå det, der foregår, at man har denne kontakt mellem hjem og skole.

Det ærede medlem hr. Axel Kristensen kom ind på spørgsmålet om faglærere, og det gjorde det ærede medlem hr. Bækgaard også.

Det er meget svært at administrere en faglærerordning, der kan passes ind i et skolesystem som vort med mange små skolevæsener. Jeg har her måttet holde mig til, hvad de myndigheder, der har disse problemer på nærmeste hold, siger, og man siger altså til ministeriet: mulighederne for at skaffe flere faglærere er meget få og meget små.

De ærede medlemmer var inde på spørgsmålet om efterskolerne. Jeg er glad for, at vi er nået frem til det resultat, der nu er gennemført. Det er et ønske, man har næret fra efterskolerne side, at kommunernes forpligtelse også skulle række ind over det 9. skoleår. Jeg vil gerne understrege, at det er jo en forudsætning, dersom eleven skal deltage i kursus i 2 på hinanden følgende skoleår, at der ikke er tale om helt ensartede kursus; der må være en fremadskridende linje i arbejdet. Nu er efterskolerne frie skoler, og de følger ikke nøjagtig samme planer, så jeg tror ikke, der her vil opstå store problemer.

Man har spurgt mig om kommunernes pligt til at betale for undervisning og lære-